

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΚΟΡΑΣΙ

Τὸ ὡραῖο κοράσι εἶχε καθίσει
 Στὸ παραθύρι μιὰν αὐγῆ,
 Μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια
 Γιομάτα φῶς καὶ συλλογῆ.

Κάποια χαράματα ἐγὼ τῶδα
 Τὴν ὥρα τῆς χροσῆς σιωπῆς.
 Στὸ τρυφερό του προσωπάκι
 Τὸ ρόδισμα εἶχε μιᾶς αὐγῆς.

Περνώντας ἓνα μεσημέρι
 Πῶφεγγε ὁ ἥλιος λαμπερός,
 Τὸ πρόσωπό του εἶταν σὰν κρίνος,
 Σὰν ἄσπρος-κάτασπρος ἀφρός.

Κ' ἓνα βραδί, κ' ἓνα βραδάκι,
 Ἦ κόρη τοῦ παραθυριοῦ
 Ἐκάθονταν μ' ὄψη θλιμμένη
 Σὰν μαραμένου λουλουδιοῦ.

Κ' ὅστερα πιά δὲν τὴν ξανάειδα,
 Κι οὐδ' ἄλλος εἶχε ξαναἰδῆ
 Τὴν κορασίδα μὲ τὰ μάτια
 Γιομάτα φῶς καὶ συλλογῆ.

(Ἀνέκδοτο)

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ